

njenih. Držanje moštva vzorno. Podpisal major Schneider. — Gre za nemški skaderski oddelek, ki se je po odhodu iz Skadra, pridružil operacijam avstro-ogrske armade.

Vojno stanje med Nemčijo in Japonsko.

Berolin, 23. avgusta. (Kor. urad.) Wolffov urad poroča: Na japonski ultimatum je bila tukajšnjemu japonskemu poslaniku dopoldne izročena sledeča ustmena izjava: Na zahtevo Japonske nima nemška vlada ničesar odgovoriti. Smatra tedaj za potrebno, da odpokliče svojega poslanika v Tokio ter izroči japonskemu poslaniku v Berlinu potne liste.

Nemške čete pri bojih v Bosni.

Berolin, 23. avgusta. (Kor. ur.) Wolffov urad poroča: Iz Sarajeva je došlo nemškemu admiralskemu štabu naslednje poročilo: Dne 20. avgusta zavzeli stališče pri Višegradu. Trije pomorščaki prve črte mrtvi, 2 častnika in 21 mož ranjenih. Naše moštvo je vzorno. Major Schneider. — Tu gre za skaderski nemški oddelek, ki se je po odhodu iz Skadra pridružil operacijam avstro-ogrskih čet.

Črnovojniške določbe.

Glede dolžnosti črnovojnega (Landsturm) vlada še mnogo napačnih nazorov. Zato naj se v splošno znanje sledeče razglasi:

Vsi črni vojni podvrženi tvorijo 24 starostnih razredov, od katerih zadene najstarejše 42. leto, najmlajše pa 19. leto.

Te razrede razdeli se zopet v dve skupini ali pozive (Aufgebote).

Prvi poziv obsega 19 starostnih razredov i. s. one črni vojni podvržene v starosti od 19 do 37 let ter drugi poziv 5 starostnih razredov i. s. črni vojni podvržene v starosti 38 do 42 let. Čez 42. leto starosti ne pozna postava nobene črnovojnega dolžnosti.

Na temelju § 4 postave o vojnem delu sme se pa sklicati k osebnim službi v vojne namene vse delazmožne civilne moške osebe, ki še niso dovršile 50. leto svoje starosti. Porabiti pa se sme te osebe le zunaj ognja.

Ker se je dosedaj črnovojno v obel pozivih sklicalo, se (kakor se napačno sodi) tretjega poziva ne more sklicati. Pač se zamore za orožje nezmogočne črni vojni podvržene osebe, ki niso služile, ki tudi niso dobile t. zv. „Wiedmungskarte“, eventualno poklicati; take osebe pa se le tedaj morajo oglasiti, kadar se jih imenoma pozove.

obiskanja. Doživeli smo hude vojske. Vojska — strašna beseda! Veliko gorja povzroči vojni metej: Opustošene dežele, razdrta sreča tisočeri, pomanjkanje, bridkost in žalost — so posledice vojnega stanja.

In vendar vojska je tu! Naš ljubljani cesar ni zaželel vojne. Vojska mu je bila vsiljena... Začel jo je, ne da bi si hotel priboriti novega ozemlja, ne da bi stregel častihlepju, marveč, da bi zagotovil svojim narodom neprecenljiv zaklad miru za bodočnost.

V take pravičnem boju moramo klicati z Judom Makabejem: „Prepašite se, in bodite srčni junaki, in bodite pripravljeni za jutro, bojevati se zoper te narode, kateri so se zbrali zoper nas, da bi pokončili nas in naša svetišča; zakaj bolje nam je umreti v boju, kakor videti nesrečo našega ljudstva in svetišča.“ (1. Mak. 3, 58.) Zaupanje v Boga, s katerim se je junaški Juda postavil na čelo svojim vojsčakom, ni bilo osramočeno. Bog mu je dal zmago nad sovražnikom. Naj bi se Bog vojnih trum milostno ozrl tudi na avstrijske bojevnike ter jih blagoslovil; naj prosijo zanje Kraljica nebes, in angelj Gospodov naj jih vodi do zmage!

Vendar pa — tudi najpravičnejša vojska tudi usiljeni boj je le huda poizkušnja in veliko zlo, ki ga nam pošilja božja previdnost, brez katere se nič ne zgodi.

Zakaj in čemu pripusti ljubi Bog tako hudo gorjé? Kakor pri vseh šibah, ki jih Bog pošilja, ima Gospod tudi tukaj svoje najmodrejše namene.

Vojska je v njegovih rokah sredstvo, ki z njim hoče ljudi, ako so krenili s prave poti, popobljati in jim dati priliko, da si pridobivajo večne zasluge. Vojska ni samo delo božje pravičnosti in vsled tega kazen božja, marveč je tudi pomoček, da se narodi pravno osvežijo, očistijo in popobljajo. Divji, deroči veletok vojske pomeče in odnese nevarnosti pravne mehkušnosti, da zamore na tako očiščenih tleh vzkliti zopet zdravo, krepko ljudsko življenje v duhu krščanstva. Jok in stok, ki je v zvezi z vojnim klicem, naj bi nas odtrgal od zemeljskih stvari ter okrenil naše oči nakvišku, da bi se zavedali, da naš namen ni zemeljsko uživanje, ampak da je cilj človekov višji in da ima vse minljivo le v toliko pomen, v kolikor služi za dosego najvišjega cilja — nebes.

Seveda, če hočemo, da bomo deležni blagodejnih posledic vojnega časa, se moramo pač prilagoditi božjim namenom. V vojski moramo to zazreti, kar je v resnici vojska v božjih očeh: Sredstvo za pravno prenovljenje človeštva. Ako motrimo vojno v luči krščanstva ter jo sprejmemo z vsemi težavami in nepravilnostmi kot obiskanje božje v duhu pokore in vdanosti v božjo sveto voljo, nam bo šola čednosti in zasluženja.

Katoličani nismo kot pogani, ki se trepeče klonijo slepi usodi, ampak kličemo z besedami sv. pisma: „V njegovi roki so vse pokrajine zemlje; in njegovi so vrhovi hribov; zakaj on je Gospod, naš Bog; in mi smo ljudstvo njegove paše.“ (Psalm 94. 4, 7.) To je resnica, ki

osrečuje človeka ter ga sprijazni tudi z najbridkejšo nesrečo. Za vsemi dogodki, tudi najtrpejšimi, je skrit prst božji; Gospod vodi vse po svoji najsveteljši volji.

Veseli in sreča ima vedno nekaj opojnega v sebi. Visoka resnost človeškega življenja se ne sklada prav lahko z veseljem tega sveta. Stiske, nadloge in nesreče privedejo mnogokrat marsikoga nazaj k Bogu, ako je v veselju grešnega sveta nanj pozabil.

V tem zmislu prenašajmo tudi mi vojno nadlogo. Bog vojnih trum tepe, da ozdravlja; pošilja žalost, da vzravna naša srca in jih dvigne tja, odkoder prihaja tolažba in pomoč. Pokličimo si torej v spomin besede sv. Petra, ki veli: „Ponižajte se tedaj pod mogočno roko božjo, da vas poviša ob času obiskanja!“ (1. Petr. 5, 6.)

Prenašajmo pa vojne težave tudi z zaupanjem na Boga — kakor naš presvetli cesar. V sv. pismu beremo, da je izraelski vojskovodja Jozue imel vojsko z Amalečani; med tem je pa Mozes na gori molil. Kolikor časa je Mozes dvigal roke k Bogu ter prosil za zmago, so Izraelci bili zmagoviti; ko je pešal, so bili tepeni. Mozes sta torej podpirala dva moža v molitvi toliko časa, da je bila končna zmaga v Jozuetovi armadi. — Prosimo tudi mi zaupljivo Boga, da bo prežrl naše napake in pregrehe ter dodelil poln usmiljenja zmago našemu orožju. S temi čustvi so se podali tudi naši vojaki na bojno polje. Res je! Vojaški stan je stan, ki mu gre velika čast in slava, pa je tudi stan, ki zahteva veliko premagovanja, zatajevanja in trpljenja. O zmagah, o slavnih bitkah, o odlikovanju v bojnem vrvenju se da lepo pisati; toda boja se udeležiti, do zmage pripomoči, dežju sovražnih krogelj se izpostaviti — to zahteva več, nego trenotnega navdušenja. Za to je potreba držnega junaštva, krepke odločnosti, pa tudi zaupanja v Boga. Zaupni pogled k Gospodu v nebesih osveži srce, da pogum, krepki voljo in — podeljuje zmago.

In v tem pogledu k Bogu, v tem molitvenem razpoloženju smo vsi Avstrijci edini in složni — pa tudi močni.

Tudi cesar naš govori tako lepo v svojem manifestu: „Zaupam mojim narodom, ki so se v vseh bojih v edinosti in zvestobi družili okrog mojega prestola. Zaupam Vsemogočnemu, da bo podelil zmago mojemu orožju.“

Svet ni mirno pristanišče. Živimo v času polnem vojnega valovanja. Da bo na zemlji, da bo v naši ljubljani domovini zagotovljen mir za bodočnost, naj družijo vse državljane složnost, edinstvo in ljubezen, kajti le sloga jači na znotraj in na zunaj. Razdvojenost in razdrapanost bi dala moč in pogum le sovražniku...

S trdnim zaupanjem v Boga ter s spokornim duhom združujemo pa tudi neomajno zvestobo do našega cesarja, ki je prestal že toliko bridkih preizkušenj. Zvesti so bili avstrijski narodi vsikdar — tudi v najhujših časih. Združimo se tesno okrog ljubljene državnega očeta ter žrtvujemo radevolje, kar zahteva od nas cesarja

Vojska

je pričela in nikdo ne ve, kako dolgo bode trajala. V teh resnih časih kaže se pomen društva

„Rdeči križ,“

ki skrbi za ranjence vojne, posebno očitno. Prosimo torej vsej, ki imajo čisto srce za našo domovino, da naj

žrtvujejo

za to prepotrebno društvo vsaj malo darilo!

Beseda tolažbe.

Za vojni čas navsolašč primeren pastirski list je spisal škof dr. J. Rössler. Gotovo ustrežemo tudi bralcem „Štajerca“, če priobčimo glavne misli:

Sledeče pastirske besede pišem v resnem času. Bogu je dopadlo, da nam je poslal dneve

Tepeni Rusi.

Geteilte Hiebe sind doppelte Hiebe.

Razdeljene batine so dvojne batine, — tako pravi naša slika, ki bode gotovo cenjene čitatelje zanimala. Na tleh leži Rus, poleg njega pa steklenica z žganjem. Na hrbtni pa mu sedita Nemec in Avstrijec; medtem ko mu Avstrijec maže zadnico, da se kar vse kadi, spravi se je Nemec nad njegovo glavo... Le po njem!